

Bitka kod Jurjevih stijena i njezin junak Petar Zrinski

Viktorija Cvitković, mag. hist.

Osnovna škola Zrinskih i Frankopana
Otočac

Uvod

Predmet razmatranja ovog rada je Bitka kod Jurjevih stijena i njezin junak Petar Zrinski. U radu se analizira slavna obitelj Zrinski i njihovo podrijetlo, s posebnim naglaskom na život Petra Zrinskog. Rad također opisuje veličanstvenu pobjedu Petra Zrinskog i njegove vojske nad Osmanlijama kod Jurjevih stijena 16. listopada 1663. godine.

U radu se prikazuje ratni plan koji je koristio Petar Zrinski, odnosno način na koji je osmislio ratnu strategiju i dobio bitku. Cilj rada je proučiti i upoznati život i velika djela Petra Zrinskog, istražiti ratni plan i strategiju i veličanstvenu pobjedu Petra Zrinskog nad Osmanlijama. Velikaška obitelj Zrinski nije bila samo politički, nego i društveno-gospodarski stup tadašnjeg društva. Visoki predstavnici plemstva i vojskovođe u 17. stoljeću u odlučujućoj su mjeri sudjelovali u borbama protiv Turaka. Već početkom 15. stoljeća točnije 1467. godine Otočac i Gacka dolina suočavaju se s napadima Osmanlija, točnije njihovim pljačkaškim pohodima i provalama. Pritom je Otočka kapetanija bila vojna struktura koja je dvjesto godina čuvala prostor Gacke od Osmanlija.

U središtu je pozornosti jedan od najznačajnijih hrvatskih ratnika koji se sredinom 17. stoljeća isticao izvanrednom taktikom u borbi protiv Turaka na području Gacke doline, a to je Petar Zrinski. Naime, Bitka kod Jurjevih stijena naznačila je početak kraja turske vladavine u hrvatskim zemljama.

Jurjeve stijene, mjesto pobjede Petra Zrinskog, danas se naziru s ceste koja vodi od Otočca prema Doljanima. Blizu njih se danas nalazi biciklistička staza.

2. RAZRADA TEME

2.1. Šubići Zrinski

U vrijeme srednjeg vijeka susrećemo plemeniti rod Šubića, oni su se uzdigli od nasljednoga županstva u Bribirskoj županiji do nasljednoga banstva u srednjovjekovnoj Hrvatskoj.

Godine 1102., kada su za svog kralja priznali ugarskog kralja Kolomana Arpadovića, promaknuti su na više pozicije – nasljedne knezove, stoga se nazivaju knezovi Bribirski. Svoju župu proširili su i na Ostrovcu i prostor između Zrmanje i Krke.

Vlast ugarsko-hrvatskih kraljeva slabije se osjećala u Primorskoj Hrvatskoj, a to je omogućilo uzdizanje velikaških obitelji, od kojih su uz Šubiće najpoznatiji knezovi Krčki koji se od 1430. godine potpisuju kao „Frankopani“. Pavao I. Šubić Bribirski krajem 13. stoljeća postaje ban Hrvatske i Dalmacije i gospodar Bosne te proširuje svoju vlast na Bosnu do rijeke Drine. Pavao je bio moćan, imao je vlastiti novac i svoj grb u pečatu, a osjećao se jačim od kralja. „Kada je doveo Anžuvince, francusku dinastiju za kraljeve ugarsko-hrvatske države, dodijeljene su mu povlastice. Nazivali su ga svojim malim rođakom. Banskü titulu mogao je baštiniti do kraja života i nasljedno prenijeti na

sve članove obitelji za sva vremena.“.

Pavao I. Šubić prema društvenom je položaju pripadao visokom staležu, odnosno aristokraciji. Naime, Šubići su pripadali povlaštenom staležu, zahvaljujući čemu su imali privilegije te su uz svećenstvo bili na samom vrhu društvene piramide. Kako navodi Klačić, Šubići su tada bili na vrhuncu moći: „Kralj Ludovik I. Anžuvinač svojom poveljom od 31. srpnja 1347. Jurju III. Šubiću u zamjenu za Ostrovicu daruje Zrin jugoistočno od Gline.“ Od tada se Šubići nazivaju Zrinski. Pojedini članovi ove obitelji potpisivali su se i jednim drugim prezimenom, kao npr. sigetski junak Nikola Šubić Zrinski. Sukladno navedenome, obitelj Zrinski u 16. stoljeću doživljava uspon.

2.2. Život Petra Zrinskog

Petar Zrinski bio je hrabar ratnik, ban, tragičan sudionik zrinsko-frankopanskog otpora protiv politike bečkog dvora. Ratnička povijest obitelji Zrinski dovoljno je istraжена i poznata. Jedan od najpoznatijih primjera ratničke povijesti koji su dobro istraženi je Nikola Šubić Zrinski i njegova uloga u obrani Sigeta.

Petar se rodio u Vrbovcu 6. lipnja 1621. godine te je bio sin Jurja IV. Zrinskog, koji je umro 1626. godine za vrijeme Tridesetogodišnjeg rata. Na početku svog životnog puta izabrao je geslo *Vincere aut mori* – ‘pobijediti ili umrijeti’.

Njegov brat Nikola rođen je u Čakovcu. Petar je držao do naoružanja: „Mačevi su bili najslavnije oružje u to vrijeme. Cijenio je mač, volio je na osobit način tu vrstu oružja. Odlučio je da na svom maču napiše riječi: *Vincere aut mori*, odnosno ‘pobijediti ili umrijeti’.“ To mu je bilo životno pravilo, a mač s posvetom poklanjao je i dragim prijateljima. Mačevanjem se odmjeravala snaga u dvobojima i na viteškim turnirima uz uglazbljene tekstove trubadura. Petar Zrinski imao je i prijatelja Vuka Krstu Frankopana. „Upoznao se s njegovom kćerkom Anom Katarinom kojom se ubrzo i vjenčao 1641. godine. Živjeli su u dvorcu u Ozlju.“

Grad Ozalj smješten je na desnoj obali Kupe, a desno od njega uzdižu se brežuljci. Unutrašnjost dvorca dio je dvorskog identiteta, bilo da je riječ o savršenom porculanu, stilskom namještaju bravurozne izrade ili odabiru knjiga na postavama u knjižnici te riznici starog novca. U oružarnici se nalazi arsenal oružja u sadržaju poznatih umjetnika. Središnje mjesto zauzima križ. Pohodi crkvi i vjerski život u to su se doba odvijali uhodano. Grof je pomagao crkve svojim donacijama i gradio nove. U dvorcu se također nalazi neizostavni grb, počasni znamen plemićkog rodoslovlja. Simbol je grofovske i banske titule, a time i časnog položaja u društvu. Grbove nalazimo i na pročelju dvorca iznad portala, na povijesnim ispravama i poveljama, na kapama časničke odore te na nadgrobnim pločama. To je bio raskošan dom dostojan moći svojih gospodara. O sjaju i raskoši dvorca u gradu Ozlju, kao i onog brata Nikole u Čakovcu zadivljeno su pisali strani putopisci i prepričavali ih po dvorima od Londona do Carigrada. Petar Zrinski u Ozlju je živio s Katarinom Zrinski i njihovo četvero djece. Poznavali su književnost, voljeli pjesništvo te su govorili više europskih jezika. Petar Zrinski imenovan je senjskim, ogulinskim i primorskim kapetanom.

2.3. Hrvatska u 17. stoljeću

Petar Zrinski poznao je političku situaciju vremena u kojemu je živio. Upadi Osmanlija bili su učestali, a narod se više od dva stoljeća morao boriti protiv njih i braniti svoju domovinu. Ovi događaji naveli su Petra Zrinskog da se opredijeli za profesionalnog ratnika.

Naime, to je bilo razdoblje kada se Hrvatsku još nazivalo *reliquiae reliquiarum olim magni et incliti regni Croatiae* ili ‘ostaci ostataka nekoć slavnog hrvatskog kraljevstva’. Na trećini njezinog teritorija nalazila se Vojna krajina, gdje su krajišnici branili područje od upada Osmanlija. „Uz vojnu, civilna je Hrvatska tada svedena na obranu granica između Habsburgovaca i osmanskog sultanata. Naime, Hrvatska je branila kršćansku Europu od naleta islama.“

„Kada govorimo o 17. stoljeću, ono je obilježeno ratovima između Osmanlija i Habsburgovaca. Juraj Zrinski, otac Nikole i Petra, poginuo je 1626. godine u Tridesetogodišnjem ratu.“

2.4. Petar Zrinski i njegova vojska

Petar je pred zatišje bitke odlučio pomoći svom bratu Nikoli u borbama po Slavoniji. Dobio je obavijest da osmanska vojska koju predvodi Ali-paša Čengić, s oko osam tisuća vojnika (konjanika i pješaka), priprema napad na Hrvatsku s namjerom da slomi obranu i nastavi pljačkaške pohode po slovenskim zemljama. Ali-paša Čengić bio je mlad, lukav i sposoban vojskovođa, nepobjediv do bitke kod Jurjevih stijena. Nije

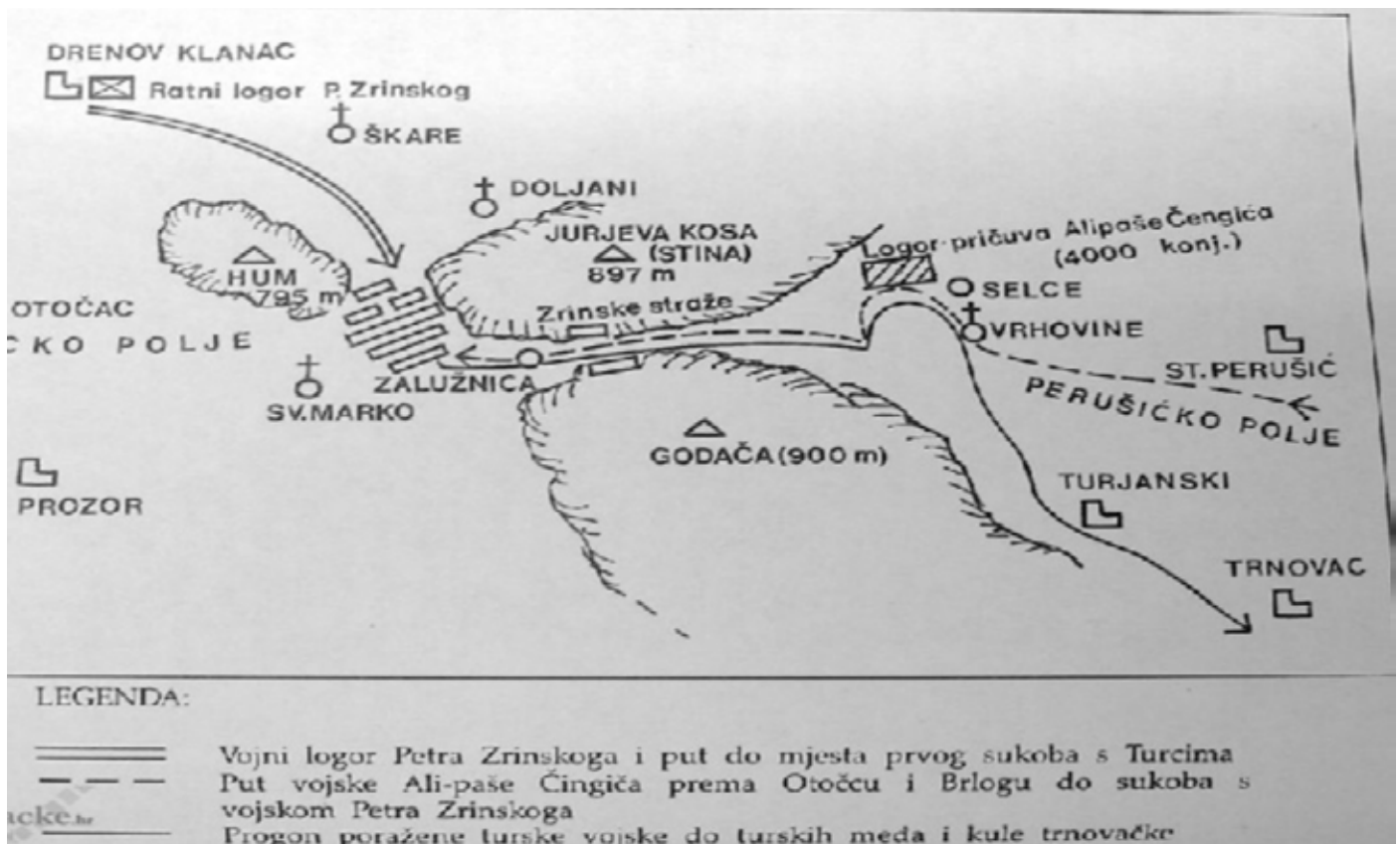
imao desnog uha, ali to je vješto prekrivao dugom kosom tako da mnogi nisu za to ni znali. Dao je sagraditi broje hanove i imarete ili sirotinjske kuhinje uz džamije.

Petar Zrinski poslao je svoje špijune da saznaju sve što mogu o neprijateljskom planu, kuda će se kretati i kada. Potom je požurio u svoj logor u Drenov Klanac te počeo osmišljavati ratni plan. Naime, Osmanlijama je bio cilj osvojiti Gacku dolinu. Još davne 1520. godine Petar Berislavić porazio je Osmanlije na rijeci Gackoj, dok je 1543. godine ban Petar Keglević također porazio Osmanlije.

U drugoj polovici 17. stoljeća Otočac je bio grad na vodi. Utvrđeni grad na jednom otočiću usred rijeke Gacke. Grad je imao oblik nepravilnog mnogokuta, ograđen jakim bedemom, koji je povezivao četiri okrugle i dvije četverokutne kule. Unutar grada nalazila se glavna, najstarija četverokutna visoka gradska kula. Okolo grada bile su sojenice, a do njih drvene kuće za civile, odnosno stanovnike grada. Iznad grada smjestila se Fortica, gradska utvrda na uzvišenju, trokutastog oblika i s trima kulama. Znanstveno se tumači da je od srednjovjekovnog grada na otočiću nastao naziv za grad Otočac. Petar Zrinski skupio je vojsku koju su sačinjavali bojni redovi konjanika i pješaka. U prvom redu bili su vojnici Otočke kapetanije i časnici bojnog reda Otočana, kapetani Andre Oberburg i Stipan Bogdanić. Vojnici iz Brinja i Senja. Svećenik Marko Mesić. Knezovi Franjo i Baltazar Oršić. Vojnici Frana Krste Frankopana. Bojni red Pounjana. Konjanici Ogulinske pokrajine s predvodnicima Petrom Puškarićem i Mikulom Dokmanovićem. Zatim žumberački uskoci pod zapovjedništvom Petra Zrinskog. Ukupan broj ratnika bio je oko 2000. „Ostatak vojske bio je u pričuvu u Drenovu Klancu. Tu su bili i Petrovi časnici, njegovi ratni veterani i odličnici.“

2.5. Bitka kod Jurjevih stijena 16. listopada 1663. godine

Osmanlijskih vojnika bilo je iz Bosanskog pašaluka, osobito Glamoča, Jajca, Bihaća, Ličkog i Kliškog sandžaka. To su bili vojnici koji su išli od ratišta do ratišta radi plijena. Jednim dijelom vojske zapovijedao je Bakši-beg, Ali-pašin brat, a spahijama konjanicima je zapovijedao Kara-beg, uglednik od Jajca. Petar Zrinski utaborio se kod kule Šišmanovke u Drenovu Klancu pokraj Otočca. Ali-paša Čengić planirao ga je iznenaditi i napasti ranom zorom. Međutim, Petar Zrinski unaprijed je znao koliko vojnika ima Ali-paša Čengić, izvidio je i prosudio kako će napredovati osmanlijska vojska. Glavni cilj Osmanlija je bio osvojiti Senj, a Otočac su htjeli zaobići pa su zato namjeravali krenuti preko Brloga.

Crtež Zorislava Horvata (izvor: Grad Otočac 4, Graftrade Žagar, 1998.).

Petar Zrinski poslao je dvanaest ljudi da uhodi vojsku Ali-paše Čengića i da mu se sve dojava. Pratili su razvoj situacije iz tabora Vrhovine gdje su se najprije smjestili. Otkrili su da je polovica osmanlijskih vojnika krenula pod zapovjedništvom Kara-bega,

dok je janjičarima zapovijedao Ali-pašin brat, Bakši-beg.

Vojska Petra Zrinskog napravila je prosjek kroz šumu ispod Jurjeve Kose, a posjekli su ga vojnici iz Škara i Doljana da bi lakše mogli krasti drva iz Godače i Kose. Bio je širok toliko da samo natovarena kola mogu prolaziti, a dugačak dvije do tri milje. Taj prosječen put preko šume, odnosno uski klanac između Jurjeve Kose i Godače prozvali su „siča“. U Drenovom Klancu utvrđuje svoj ratni tabor. Turska vojska nije imala ni vremena ni prostora postaviti se u bojni red. Petar je rasporedio svoje snage na način na koji će one moći najdjelotvornije zaskočiti neprijatelja nespremnog za boj, razvučenog u putujućoj formaciji, tj. prostoru dovoljno velikom za napadačke pokrete. Vojska ih je čekala na polju između Poduma, Jurjevih stijena i crkve svetog Marka, točnije usred „siče“ postrojena u bojne redove. Među najodličnije spadaju Fran Krsto Frankopan, knezovi Franjo i Baltazar Oršić, vojvoda senjski Vicko Vukasović, kapetani Ivan Vojnović te Janko i Petar Hranilović.

Zapovjednik Andrija Obersburger rasporedio je Otočane u prvi red. Mušketiri su stajali s napunjenim mušketaama namještenim na viljuške i čekali znak da ispale muškete. Čim bi ih ispalili, skidali bi muškete i povlačili se u stranu u zaklon da ih ponovno napune, a do njih su čučali ostali i stavljali svoje napunjene muškete na iste viljuške te ih ispaljivali pa se povlačili. U Drenovu Klancu vojska Petra Zrinskog skinula je arkebuzu te su je namjestili na kraj „siče“. Nabili su je isjeckanim čavlama i barutom i čekali znak za napad. Iza Otočana u prvom bojnom redu bili vojnici Vicka Uskokovića, a u bitci je sudjelovao i pop Marko Mesić. Grofove arkebuzire predvodio je Janko Hranilović s pomoćnikom Miklošem Pogledićem. Ispred Petra Zrinskog stajao je Ivan Delniković. Iza Petra bio je Fran Krsto Frankopan te Petar Hranilović sa svojim vitezovima. Pounjani su bili predvođeni Petrom Paradeiserom, krajiškim kapetanom. Iza Paradeisera nalazili su se ogulinski konjanici na čelu s Petrom Puškarićem i vojvodom Dokmanovićem. Na kraju su bili raspoređeni žumberački uskoci na svojim konjima. Pješaci i arkebuziri bili su na jednoj i drugoj strani konjanika, a zapovijedao im je Ferenc Oršić. Primorskim pješacima zapovijedao je Petar Zrinski. Vojska Petra Zrinskog prva je započela pucnjavu. Turci se uopće nisu uspjeli sabrati od mušketa i arkebuza. „Siča“ je bila prekrivena turskim truplima.

Jedan dio turske vojske spasio se kroz gustu šumu bježeći u svoj tabor kod Vrhovina. Petar Zrinski doznao je za tabor te za raspored straža, glavnog šatora, manjeg vojničkog šatora i kuhinje. Znao je čak i za poljske zahode koji su Turci iskopali na rubu tabora. U taboru je bilo oko četiri do pet tisuća vojnika. Vojska Petra Zrinskog opkolila je turski tabor i odmah ga srušila, a Petar Zrinski ubio je Ali-pašu Čengića. Svojim primjerom i hrabrošću pokazao je kako se dobrom strategijom savladava neprijatelj. Zahvaljujući dobroj uhodarskoj službi i spremnim ratnicima na graničnom području Petar je izabrao taktiku iznenadnoga aktivnoga vojnog napada. Izradio je dobar i lukav strateški plan jer je poznavao svaki dio svoje zemlje. Znao je kuda će neprijatelj putovati i kojim će putem krenuti prema Brlogu i Otočcu, što je iskoristio u svoju prednost i što je na kraju imalo pozitivan ishod.

Bitka je bila krvavi okršaj u kojem se istovremeno izvikivalo: „Ne, nećete nam ni ovog puta razoriti ognjišta. Nećete nam rasplakati djecu.“ U općem metežu uz povike, zveckanja sablji, mačeva, buzdovana, pušaka, kratkog i dugog koplja, tu su iskre koje padaju na sve strane. „Ondi sablja sablju, puška pušku vije, rekal bi z daleke da grom z neba bije.“

S prvim izvirivanjem sunčevih zraka cijeli je prizor poprimio plameni odsjaj. Bilo je iznimno mnogo poginulih, ranjenika i ratnih zarobljenika, ali je Petar Zrinski uspio pobijediti. Osmanlije su brojali više od dvije tisuće poginulih, među kojima su bili i mnogi zapovjednici. Imali su i oko 370 ratnih zarobljenika, a među njima je bio i brat Ali-paše, Bakši-beg Čengić. Na strani Petra Zrinskog bilo je 40 ranjenih i oko 16 poginulih. Petar Zrinski odmah je nakon toga s časnicima i vitezovima odjurio preko granice do pričuvnog turskog logora u Selcu povrh Vrhovina te je i tamo napao Osmanlije. I taj je napad rezultirao brojnim žrtvama, uništen je ratni logor, a ostali su preko Turjanskog pobjegli i nisu se vratili. Osmanlije se više nikad nisu vraćali u Gacku dolinu. U bitci je zarobljeno puno ratnog plijena i turska konjica, dok je oružje podijelio braniteljima. Oružje i zastave odlagali su se u crkvi sv. Trojstva u Karlovcu. Najljepše oružje i zastave kao reprezentativan trofej išli su caru i kralju u Beč. Petrova slava prelazila je granice Hrvatske te je njegovo ime odjekivalo i u ostalim zemljama Europe. Bio je tada prvi čovjek u Hrvatskoj, a njegovu slavu i moć dijelila je i njegova domovina.

Nakon bitke popis poginulih predan je Petru Zrinskom, dok su velik dio oružja, hrane, konja i skupocjene odjeće vojnici zadržali za sebe.

Bitka je trajala od rane zore do dva sata popodne. Osmanlije su ginuli kod Vrhovina i Jurjevih stijena, a neki su zakopani oko Godače i Vrhovina. Ne zna se točan broj poginulih Turaka i zarobljenih. Neki su bili bačeni ispod Godače i oko Vrhovina. Isto tako, neki su se spasili bijegom na dobrim konjima. Iako je imao nadmoć u ljudstvu i oružju, Ali-paša Čengić nije uspio pobijediti. Ono što je prevagnulo bili su hrabrost,

spremnost, uvježbanost vojnika, poznavanje terena, raspored snaga na bojnopolju i dobra procjena neprijateljevih planova. Nedugo nakon na gradske bedeme istaknute su glave turskih zapovjednika, a na najvišem mjestu stršila je glava Ali-paše Čengića.

Katarina jasno govori da je Ali-pašina glava donesena u Karlovac zajedno s ostalim glavama Turaka i da je u trijumfu slave pobjeda Petra Zrinskog u Karlovcu bila posebno istaknuta.

„Kadi su i perva viteška činenja
Slavni grofe Zrinski, tva do sad vodenja
Ali-paše glava v Karlovac nošena
Z turskimi glavami dično okinčena.“

Slavlje je bilo priređeno u crkvi Presvetog Trojstva, gdje je grof Petar Zrinski održao veličanstven govor i pohvalio ratnike za junačko držanje, ističući da moraju biti zahvalni Bogu na pobjedi. Podijelio je darove u novcu i oružju. U Beč je poslao zarobljene turske zastave, dvadeset zarobljenika izdvojio je za svoju tamnicu u Ozlju, a deset je poslao u Beč.

3. ZAKLJUČAK

Petar Zrinski vrlo je važna povijesna ličnost 17. stoljeća, a Bitka kod Jurjevih stijena i dan-danas izaziva interes i intrigira. Iako ovaj rad ne nudi mnogo novih podataka jer su otkrića takve vrste u historijskoj znanosti rijetka, svrha je bila učiniti ovaj povijesni događaj zanimljivim i čitljivim, a istovremeno i informativnim.

U radu se opisuje slavna Bitka kod Jurjevih stijena i briljantan ratni plan Petra Zrinskog, koji je zahvaljujući poznavanju političke situacije svog naroda onoga vremena porazio Osmanlije i označio početak kraja turske vladavine u hrvatskim zemljama. Bio je profesionalni vojnik, a spomenuta je reprezentativna bitka najveći trijumf u povijesti njegova ratovanja.

Važno je spomenuti da je Otočka kapetanija bila vojna struktura koja je očuvala prostor Gacke doline skoro dvjesto godina. Petar Zrinski imao je hrabru vojsku s velikim brojem časnika i dočasnika zahvaljujući kojima je saznao sve o neprijateljskom planu, smjeru i vremenu kretanja osmanlijske vojske. U 17. stoljeću Otočac je bio grad utvrđen jakim bedemima. Petar Zrinski sačekao je neprijateljsku vojsku kod Jurjevih stijena i postavio im zasjedu, nakon čega je krenuo u napad i zauvijek porazio Osmanlije. Petar Zrinski i njegova vojska pobijedili su Osmanlije zahvaljujući boljoj taktici.

Naposlijetku valja istaknuti da se puno više vrijednosti i pažnje pridaje Bitci na Krbavskom polju, u kojem je izginuo cvijet hrvatskog plemstva. To je bila bitka u kojoj su Hrvati izgubili te je ujedno označavala početak stogodišnjih sukoba između Hrvata i Osmanlija. S druge strane, na temelju pisanih radova moguće je zaključiti da se nedovoljno značaja pridaje Bitci kod Jurjevih stijena, gdje je Zrinski izvojevao veličanstvenu pobjedu nad Osmanlijama. Stoga je potrebno ispraviti tu nepravdu i u budućim radovima više valorizirati i spominjati ovaj grandiozni događaj u hrvatskoj povijesti.

4. LITERATURA

1. Anđelko MIJATOVIĆ, *Zrinsko-frankopanska urota*, Alfa, Zagreb, 1999.
2. Vjekoslav KLAČIĆ, *Povijest Hrvata*, druga knjiga, Liburnija, Rijeka, 1985.
3. Petar ZRINSKI, *Moje drago srce*, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 1993.
4. Željko HOLJEVAC, *Gackom kroz povijest*, Hrvatski radio Otočac, Otočac, 2009.
5. Jure KARAKAŠ, *Ratnik: bitka kod Jurjevih stijena: povijesni roman*, Katedra čakavskog sabora pokrajine Gacke, Otočac, 2011.
6. Josip BRATULIĆ (ur.), *Pjesmarica Ane Katarine Zrinske*, Matica hrvatska, Zagreb, 2014.
7. Milan KRUEK, Velika pobjeda Petra Zrinskog nad Turcima kod Jurjevih stijena nedaleko Otočca, *Grad Otočac* 4, Otočac, 1998., 31–44.
8. István MONOK, *Plava krv, crna tinta: knjižnice velikaških obitelji od 1500. do 1700.*, Nacionalna i sveučilišna knjižnica, Zagreb, 2005.
9. Milan KRUEK, *Krajiške utvrde i obrana hrvatskog kraljevstva tijekom 16. stoljeća*, Institut za suvremenu povijest, Zagreb, 1995.
10. Maja BOŠKOVIĆ STULLI, Popevka od Svilojevića (iz ostavštine Petra Zrinskog), *Narodna umjetnost: hrvatski časopis za etnologiju i folkloristiku*, 9, Zagreb, 1973, 23–38. URL: <https://hrcak.srce.hr/file/62461> (1973-06-14)
11. Nataša Štefanec, 2000. Braća Nikola i Petar Zrinski: Velikaška obitelj u srednjoeuropskim vojno – političko – ekonomskim konstelacijama. Zrinski i Europa. Ur. Damjanov, J. Društvo mađarskih znanstvenika i umjetnika u Hrvatskoj. Zagreb. 387–403

Bilješke

1. Ž. BRDAL – M. MADUNIĆ, 2007, 67.
2. V. KLAIĆ, 1985, 10.
3. V. KLAIĆ, 1985, 118.
4. ŠTEFANEC, 2000, 388.
5. M. GOMERČIĆ, 1998, 31.
6. A. BIRIN – T. ŠARLIJA, 2007, 46.
7. A. MIJATOVIĆ, 1999, 39.
8. J. PUPAČIĆ, 1967, 152-165.
9. J. KARAKAŠ, 2011, 63.
10. A. MIJATOVIĆ, 1999, 128–131.
11. A. MIJATOVIĆ, 1999, 10.
12. A. MIJATOVIĆ, 1999, 128–131.
13. M. KRUHAK, 1995, 55.
14. J. KARAKAŠ, 2011, 66.
15. Tekst opisa Petrove pobjede kod Jurjevih Stijena donosi J. Adamček u radu „Zrinski i Turci“, Kaj, 9, Zagreb, 1971. 53.
16. Ž. BRDAL – M. MADUNIĆ, 2007, 116.
17. M. KRUHEK, 1998, 40.
18. J. KARAKAŠ, 2011, 66.
19. J. KARAKAŠ, 2011, 67.
20. M. KRUHEK, 1998, 39.
21. J. KARAKAŠ, 2011, 67.
22. J. KARAKAŠ, 2011, 68.
23. M. KRUHEK, 1998, 36.
24. J. KARAKAŠ, 2011, 68.
25. J. KARAKAŠ, 2011, 71.
26. J. KARAKAŠ, 2011, 71.
27. M. KRUHEK, 1998, 38.
28. J. KARAKAŠ, 2011, 71.
29. Ž. HOLJEVAC, 2009, 86.
30. M. GOMERČIĆ, 1998, 41.
31. Franjevačka crkva Presvetog Trojstva u Karlovcu bila je svjedok mnogih velikih pobjeda Zrinskih nad Turcima. Slavnu pobjedu Petar je proslavio u toj crkvi. Crkva je čuvala mnoge zastave i uspomene na bojeve. Radoslav Lopašić, Karlovac poviest i mjestopis grada i okolice, Karlovac, 1979, str.117-121.
32. J. BRATULIĆ, 2014, 57.
33. J. KARAKAŠ, 2011, 102.

Prijedlog za citiranje (APA stil):

Cvitković, V. (2024). Bitka kod Jurjevih stijena i njezin junak Petar Zrinski. *Poučavanje povijesti*, III(1), 78-83.

Najstarija razglednica grada Otočca iz 17. stoljeća. Ista je razglednica umjetnički rad likovne grupe i krase hodnik Osnovne škole Zrinskih i Frankopana Otočac.